

ЗА СЕЛОМ СТОІТЬ РЕАКТОР, В МИРНІМ ПОЛІ ОРЕ ТРАКТОР...

УКРАЇНСЬКІЙ НАЦІЇ - НЕ ДО РАДІАЦІЇ?

Здається, нарешті, полегшено зітхнули всі українці і вся світова спільнота. Нарешті, дочекались тієї миті, коли зупинили Чорнобильську атомну електростанцію. Навіки викреслили зі списку важливих економічних об'єктів це неперевершене творіння рук людських і розуму. І подали команду зі столичного палацу «Україна»... А от чи зазвучали переможні фанфари? Так, вони ще будуть лунати, а найбільше всього в нашому, як колись казали, благодатному полісько-волинському краю.

І навів телевізійний оператор свою камеру на невелику кнопку, яку натиснув відповідальний інженер-атомник. До болю різнула рука, на якій була чорна траурна пов'язка. І можна багатозначно зрозуміти цей траур: і по тисячах скалічених і обездолених, відірваних від рідних місць чийось життів, а ще... Ні, я не буду цього казати. Господи, прості мене навіть за цю думку!

Однак думка ця є і вона пульсує у свідомості, але не знаходить свого вирішення. Як ще недавно ми всі зручно і з розумінням ставили свої підписи в Акції протесту проти розширення і нарощування будівництва

блоків Рівненської і Хмельницької атомних станцій. І, мабуть, тоді взнали, що є в світі організація з дивною назвою «Green peace» - «Зелений світ», яка функціонує під егідою ЮНЕСКО і яка покликана захищати цей світ і його довкілля.

Рясніють газетні рядки, а радіо- і телевізійні програми навіть рекламують і пропагують ідеї та наміри багатьох партій. А в них економічні реформи, перетворення, добробут... всього не перелічиш. Я не збираюсь вникати в цю політично-партійну круговерть. А от де ж «Партія зелених»? Чому ж вона не б'є на сполох? Адже Чорнобильські дзвони ще дзвенять і будуть ще дзвонити не

одне століття. Але чи чуємо ми їх, полішуки? Погляньте, хіба ж не видно з ваших домівок отих двохсотметрових градилень, з яких так густо, як дим, піднімається водяна пара з охолоджених реакторів. Вони, ці реактори, вже діють, а ще в планах потрібно добудувати подекілька.

Ми переважно організуємо поїздки на Хмельницькі і Чернівецькі базари і перебираємо хахи. А давайте всі разом, дружно поїдемо до «наших атомних монстрів» і пройдемося між жовтих сосон і беріз, які так ненаситно вдихають ці випари. А ще послухаємо, чи не дзвенять радіометричні лічильники? Не хочете? Призабулось?!

Усі три атомні станції будувалися майже одночасно і хіба ж не те саме обладнання монтувалось на них? А хто дасть переконливі гарантії безпечної їх роботи? Мені хочеться дихати чистим свіжим повітрям, а не паром, їсти продукти, але без лейби «чистий екологічний продукт», розтерти в пальцях грудку землі, але

без радіоактивного пилу. Мені просто хочеться жити. Хіба ж не соромно і не боляче, коли везуть іноземні туристи і гості в своїх валізах пляшки з їхньою «бною-аквою» - «доброю водою». Вони, бачте, бояться нашої. А я хочу пити цю нашу, але джерельну, чисту і холодну воду, хочу, щоб в моїй сім'ї народились внуки і правнуки... Хочу, щоб Україна була завжди Україною, а не країною, яку так обсидили атомними станціями і продовжують досаджувати цей атомний сад і забирати воду з наших річок для охолодження реакторних пальців.

Тож невже ж у столиці бізнесмени від політики забули, що маленьке колишне село Вараш, нинішній Кузнецовськ, стоїть на плавуні і на карстово-болотному підґрунті? І безконечне його дно і хиткість не змогло надійно зафіксувати розплавлене тисячотонне скло Володимирецького склозаводу? Забули, бо вже трохи далеченько від них близенькі наші атомні станції.

Переступаючи поріг нового тисячоліття, хочу, щоб плідно працювали всі політичні партії і хай наша планета Земля і мій край купаються в голубому і сонячному промінні! Це кажу я, громадянка України, і за національністю українка. Я маю на це не тільки конституційне, а й моральне право. І я ставлю свій підпис за Партію зелених, якщо вона ще є...

Тетяна
ЗАДНІПРОВСЬКА.
с. мт Млинів.

Зверніть увагу

ПЕНСІЯ «РОСТЕ».

ТА НЕ
ДЛЯ